

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 30/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmirá Mamojku a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného obchodnou spoločnosťou JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Milan Ficek, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 2/2005 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 2/2005 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol stranou v napadnutom konaní vedenom okresným súdom v procesnom postavení žalovaného, proti ktorému sa žalobca [REDAKOVANÉ] domáhal zaplatenia sumy 1 071,86 € s príslušenstvom.

3. Sťažovateľ namieta, že v napadnutom konaní vedenom okresným súdom mu nebol riadnym spôsobom doručený rozsudok. Z uvedeného dôvodu podal predsedníčke okresného súdu 3. júla 2018 sťažnosť na postup súdu, ktorá smerovala proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa príslušných ustanovení zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Predsedníčka okresného súdu v reakcii na sťažnosť v oznámení o prešetrení sťažnosti z 25. júla 2018 zdôraznila, že je neprípustná, keďže napadnuté konanie vedené okresným súdom je právoplatne skončené. Rovnakú odpoveď dostal sťažovateľ od predsedníčky okresného súdu aj na svoju sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní z 21. februára 2019, na ktorú reagovala predsedníčka tohto súdu oznámením 22. marca 2019.

4. Podľa sťažovateľa doručovanie rozsudku vydaného v napadnutom konaní nebolo vykonané v súlade so zákonom. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza:

«Prvý pokus o doručenie zásielky do vlastných rúk ostal neúspešný, a preto poštový doručovateľ zanechal sťažovateľovi oznámenie o nemožnosti doručiť zásielku do vlastných rúk. Toto oznámenie však nespĺňalo zákonné náležitosti tak, ako ich vyžaduje zákon, a síce presný deň a hodinu, kedy sa poštový doručovateľ pokúsi zásielku doručiť opätovne. Oznámenie obsahovalo viacero údajov, z ktorých však nemohlo byť objektívne zrejmé, kedy chcel poštový doručovateľ zásielku doručiť znova.

Okrem toho je potrebné zdôrazniť veľmi podstatnú skutočnosť, a síce, že oznámenie od poštového doručovateľa bolo vystavené na osobu „[REDAKOVANÉ]“, a nie na stranu sporu - [REDAKOVANÉ] - [REDAKOVANÉ]. Aj túto skutočnosť je možné považovať za vážne pochybenie pri pokuse o doručenie zásielky adresátovi, keďže opätovne možno hovoriť o porušení príslušných ustanovení OSP. Pri doručovaní poštou sa miesto, deň a spôsob doručenia preukazuje doručenkou, ktorú pošta vracia späť odosielajúcemu súdu. Príslušnou poštou vystavená doručenka zachytávajúca postup pri doručovaní vrátane údajov vyžadovaných v § 47 ods. 2 OSP by mala osvedčovať pravdivosť toho, čo je na nej uvedené, ak nie je preukázaný opak. Tento dôsledok však môže nastať len vo vzťahu k tomu, čo je na nej uvedené. V predmetnej veci, okolnosť, že sťažovateľ sa v mieste doručenia zdržoval, však doručenka nepotvrďuje (neosvedčuje), pretože žiaden takýto údaj na nej nie je uvedený. Táto skutočnosť odôvodňuje záver, že zásielka súdu, ktorá bola zaslaná, nebola doručovaná v súlade so zákonom, konkrétne § 47 OSP. Z uvedeného dôvodu nemohla a ani nemala byť využitá fikcia doručenia podľa § 47 ods. 1 a 2 OSP.»

5. Podľa sťažovateľa okresný súd nemôže odôvodniť svoj postup tým, že mu nebola známa iná adresa, na ktorej by si sťažovateľ mohol prevziať rozhodnutie, keďže z oznámenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava IV sp. zn. ORP-10-320/DNV-2006-IV z 28. mája 2006 vyplýva pravý opak. K uplatneniu právnej fikcie doručenia rozhodnutia došlo podľa sťažovateľa predčasne v dôsledku nedostatočne zisteného naplnenia všetkých zákonných podmienok.

6. K neprípustnému zásahu do v ústavnej sťažnosti označených práv zaručených ústavou a dohovorom došlo podľa sťažovateľa postupom okresného súdu, ktorý mu nedoručil rozsudok sp. zn. 4 C 2/2005 zo 17. marca 2008 riadnym spôsobom, keďže na uplatnenie fikcie doručenia neboli splnené zákonné podmienky. Uvedeným arbitrárnym a ústavne nekonformným spôsobom došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy.

7. Okresný súd podľa sťažovateľa ignoruje skutočnosť, že meritórne rozhodnutie ním vydané nebolo do dnešného dňa sťažovateľovi doručené riadnym spôsobom, čím dochádza k porušeniu práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

8. Právomoc ústavného súdu vo veci konať je podľa sťažovateľa daná, keďže vyčerpal všetky „možnosti zjednania nápravy“ a podal sťažnosť predsedníčke okresného súdu, ktorá ju posúdila ako neprípustnú.

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tiež uviedol, že 21. septembra 2018 bola ústavnému súdu podaná ústavná sťažnosť, ktorá bola evidovaná pod sp. zn. IV. ÚS 590/2018 a 24. januára 2019 mu bolo doručené uznesenie č. k. IV. ÚS 590/2018-24 z 15. novembra 2018, v ktorom ústavný súd konštatoval, že nebola dodržaná lehota na podanie ústavnej sťažnosti, a preto ju ako oneskorene podanú odmietol a k meritórnemu prejednaniu veci sa nedostal.

10. Sťažovateľ poukázal na to, že aktuálnu ústavnú sťažnosť nemožno považovať za duplicitnú, teda za návrh, ktorý sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, pretože nerozhodol v merite veci, ale predchádzajúcu sťažnosť na už uvedenom obdobnom skutkovom základe odmietol ako podanú oneskorene. Sťažovateľ argumentoval, že pokiaľ ide o predchádzajúcu ústavnú sťažnosť, ústavný súd nepoprel existenciu priesťahov v napadnutom konaní. Aktuálna ústavná sťažnosť podľa sťažovateľa nie je totožnou sťažnosťou ako tá predošlá, no aj napriek tomu poukázal na to, že ústavný súd je orgánom ochrany ústavnosti a garantom základných ľudských práv v Slovenskej republike, pričom *„Aj keď subjektom domáhajúcim sa ochrany pred ním neprináleží hodnotiť jeho postup...“*

v prípade, ak existuje evidentný zásah do základného práva občana, ktorému štátny orgán úmyselne poruší jeho práva, či mu jeho práva úmyselne odopiera, v dôsledku čoho vznikne občanovi škoda, je na prospech slabšieho subjektu v tomto postavení, aby Ústavný súd neposudzoval sťažnosti z príliš formálneho hľadiska a v prípade, ak mu zákonodarca zveril právo rozhodnúť o tom, či sťažnosť prijme alebo odmietne z procesných formálnych nedostatkov, ale aby práve v prípadoch zjavného porušenia práva konal a vec prejednal aj v merite veci.“

11. Pokiaľ ide o lehotu na podanie ústavnej sťažnosti, sťažovateľ uviedol:

„Zásah, ktorým boli porušené sťažovateľove ústavné práva, a síce postup Okresného súdu Bratislava IV, ktorý do dnešného dňa sťažovateľovi, ako účastníkovi súdneho konania - na strane žalovaného, nedoručil rozsudok č.k. 4C/2/2005-83 zo dňa 17.03.2008 a spôsobuje prieťahy, stále pretrváva a keďže sa nejednalo o jednorazový zásah, ale o časový úsek, ktorého plynutie sa ešte neskončilo, nakoľko prieťahy stále trvajú, lehota na podanie ústavnej sťažnosti ešte neuplynula. Navyše sa sťažovateľ snažil dosiahnuť nápravu konania Okresného súdu Bratislava IV aj sťažnosťou na prieťahy, no keďže predseda tohto súdu sťažnosť vyhodnotil ako neprípustnú, protiústavnosť aj naďalej pretrváva. S poukazom na uvedené je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti zachovaná.“

12. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/2/2005 porušené boli.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. 4C/2/2005 konať a odstrániť prieťahy v súdnom konaní.

3. *Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 6.800,- €, ktoré mu je Okresný súd Bratislava IV povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

4. *Sťažovateľovi sa priznáva náhrada majetkovej ujmy v sume 2.500,- €, ktoré mu je Okresný súd Bratislava IV povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

5. *Okresný súd Bratislava IV povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 391,92 € do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. “*

13. Vec napadla ústavnému súdu 15. apríla 2019 a v súlade s pravidlami rozdeľovania vecí, ktoré v období od 17. februára 2019 do 25. apríla 2019 neboli sudcom spravodajcom pridelené, sťažovateľova vec podľa čl. X bodu 2 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 spadala do kategórie zostávajúcich vecí, ktoré mali byť prerozdeľované po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu. Po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu (10. októbra 2019) v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec sťažovateľa prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola vec prerokovaná v treťom senáte ústavného súdu v zložení Mojmir Mamojka (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Martin Vernarský.

II.

Relevantná právna úprava

14. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

17. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

18. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

23. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

III.

Právne posúdenie vecí ústavným súdom

24. Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľa postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti sám uviedol, že 21. septembra 2018 bola ústavnému súdu podaná ústavná sťažnosť, ktorá bola evidovaná pod sp. zn. IV. ÚS 590/2018, pričom túto „predchádzajúcu sťažnosť na vyššie uvedenom obdobnom skutkovom základe odmietol ako podanú oneskorene“, a to uznesením č. k. IV. ÚS 590/2018-24 z 15. novembra 2018.

25. Ústavný súd lustráciou v registri podaní zistil, že 21. septembra 2018 mu bola doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vedená pod sp. zn. Rvp 1912/2018, neskôr sp. zn. IV. ÚS 590/2018. O predmetnej sťažnosti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal vyslovenia

porušenia tých istých základných práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, rozhodol ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 590/2018-24 z 15. novembra 2018 tak, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako oneskorene podanú.

26. Vzhľadom na to, že o namietanom porušení základných práv sťažovateľa postupom okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd už rozhodol odmietnutím ústavnej sťažnosti ako oneskorene podanej, je nutné aktuálnu ústavnú sťažnosť odmietnuť ako neprípustnú podľa § 55 písm. a) v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

27. Nie je možné akceptovať argumentáciu sťažovateľa, že ústavnú sťažnosť nemožno považovať za duplicitnú, teda za návrh týkajúci sa veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol. To, že v rozhodnutí o predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, o ktorej sťažovateľ sám uviedol, že je na obdobnom skutkovom základe, ústavný súd (ako tvrdí sťažovateľ) nepoprel existenciu prieťahov v napadnutom konaní, ešte neznamená, že aktuálna sťažnosť sa netýka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol. V predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľ uviedol v podstate totožnú argumentáciu založenú predovšetkým na tvrdení, že mu nebol doručený rozsudok okresného súdu č. k. 4 C 2/2005-83 zo 17. marca 2008. Aktuálnu ústavnú sťažnosť argumentačne doplnil predovšetkým o tvrdenie, že nedoručením uvedeného rozsudku okresného súdu dochádza k prieťahom v napadnutom konaní. V odôvodnení uznesenia č. k. IV. ÚS 590/2018-24 z 15. novembra 2018 ústavný súd k hlavnému argumentu sťažovateľa o nedoručení predmetného rozsudku okresného súdu uviedol, že bez akýchkoľvek pochybností možno konštatovať, že sťažovateľ mal vedomosť o tom, že v jeho veci bol vydaný rozsudok okresného súdu najneskôr 15. júna 2010, keď sťažovateľ nazrel do príslušného súdneho spisu, pričom si vyhotovil fotokópiu rozsudku okresného súdu zo 17. marca 2008 a týmto dňom (15. júna 2010) mu začala plynúť lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu, ktorá márne uplynula. Takto ústavný súd uzavrel otázku namietaného nedoručenia predmetného rozsudku okresného súdu a v uvedených okolnostiach už teda nemožno namietat' prieťahy v napadnutom konaní.

28. Pretože došlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti, bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu